

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
ДОМ

chitanka.info

— Брей, че кога стана обяд?! — каза най-възрастният от тримата работници, които вече няколко седмици работеха по основните на новата жилищна кооперация. Той беше нещо като техен бригадир. После свали старата си бейзболна шапка с мрежичка на темето и погледна нагоре към кадифеносиньото небе и майското слънце. То вече се бе превърнало в голямо златножълто копче, което нечия ръка сякаш беше завъртяла, за да усили обедната жега и задух.

Бригадирът притвори за миг очи и се заслуша в песните на градските птици, които долитаха от близките дървета и които той и колегите му заглушаваха постоянно с машините си по време на работа.

След няколко секунди на блаженство избърса потта от челото си с ръкава на мръсната си работна тениска, която някога със сигурност е била зелена, и нахлупи шапката си.

— Я вижте бе! Тая пак е тук! — подвижна весело другият работник и посочи с глава към отсрещната страна на улицата.

Там стоеше и ги наблюдаваше възрастна спретната жена с побеляла коса, прибрана грижливо на висок кок. Вече няколко пъти тази седмица тя идваше, спираше за минути пред строежа, гледаше ги и после си тръгваше, без да каже нищо.

— Ей, верно бе! — възкликна най-младият член на бригадата. После подхвърли:

— Сигурно и харесва да гледа млади готини мъже как бачкат. Тримата се разсмяха шумно, а бригадирът каза:

— Че сме готини — готини сме. Че бачкаме — бачкаме. Само дето вече не сме млади. Поне аз де! — въздъхна тежко той с тъга по младостта си, с която заедно бяха правили кой знае колко много лудории. После сякаш дойде на себе си и продължи:

— Абе стига сме си губили времето, че почивката си върви. Сега ще довтаса чорбаджията и пак ще мрънка.

Тримата се измиха под чучура на импровизираната си чешма в единия край на голямата работна площадка.

— Киро — обърна се бригадирът към най-младият си работник.

— Тичай до магазина, че умирам от глад.

— Пак като вчера ли да купя? — попита на свой ред Киро. Бригадирът поклати одобрително глава и се настани под сянката на дървения фургон, в който се преобличаха.

— Купи ми и едни цигари! — каза другият работник. — Моите останаха вкъщи. Жената, ако ги намери, ще ме направи на салата. Бях и обещал да ги спирам.

— Добре — каза Киро. — Отивам.

— Чакай малко! — викна след него бригадирът и Киро се спря

— Питай тая жена какво иска.

Момчето се отправи с енергични крачки към близкия квартален магазин. Забави се в него няколко минути, а на връщане се спря пред възрастната дама, която все още беше на отсрещния тротоар. Поговори с нея пред погледа на двамата си колеги и после се върна при тях с една пълна найлонова торба.

Докато обядваха, бригадирът, който вече беше приключил с храната, попита:

— Какво каза жената?

— Нищо — отговори Киро с пълна уста. Преглътна и после продължи:

— Каза, че на това място била старата къща, в която живели с мъжа и 20 години. Построили я двамата заедно с помощта на родителите си. Че тук били щастливи и други подобни глупости. Я ми подай македонската наденица и още една филия.

— Вярно бе! — каза другият работник. — Тук навремето наистина имаше няколко кирпичени съборетини.

Бригадирът се замисли, извади една цигара и я запали, без да каже нищо. После погледна към улицата. Жената вече си беше отишла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.